

C/2024/5411

16.9.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 maja 2024 r. w sprawie T-395/22, Hypo Vorarlberg Bank AG/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 6 sierpnia 2024 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C-536/24 P)

(C/2024/5411)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: D. Ceran, C. De Falco, H. Ehlers i K.-Ph. Wojcik, pełnomocnicy, których wspierali H.-G. Kamann i P. Gey, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Hypo Vorarlberg Bank AG, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącej odwołanie

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 maja 2024 r. w sprawie T-395/22, Hypo Vorarlberg Bank AG/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji⁽¹⁾;
- oddalenie skargi lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie skargi Sądowi do ponownego rozpoznania;
- posiłkowo, utrzymanie w mocy skutków spornej decyzji przez okres 30 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszym postępowaniu odwoławczym;

oraz

- obciążenie Hypo Vorarlberg Bank AG kosztami postępowania zarówno w pierwszej instancji, jak i w drugiej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) uważa, że należy uchylić zaskarżony wyrok, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji SRB z dnia 11 kwietnia 2022 r.⁽²⁾ w sprawie obliczania składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie, w jakim dotyczy ona Hypo Vorarlberg Bank. W tym względzie SRB opiera się łącznie na pięciu zarzutach.

Po pierwsze, SRB podnosi, że stwierdzenia przedstawione przez Sąd w pkt 23–43, a w szczególności w pkt 32–41 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi powierzenie Radzie uprawnień wykonawczych na podstawie art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽³⁾ nie zostało wystarczająco uzasadnione jako „należycie uzasadniony przypadek” w rozumieniu art. 291 ust. 2 TFUE, są błędne pod względem prawnym. Sąd wykroczył poza kryterium uzasadnienia wymagane przez orzecznictwo i nie uwzględnił uzasadnienia zawartego w motywie 114 rozporządzenia nr 806/2014, które należy oceniać w jego właściwym kontekście.

Po drugie, SRB utrzymuje, że w ramach stwierdzeń zawartych w pkt 45–87 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni art. 70 ust. 7 rozporządzenia nr 806/2014 i błędnie zrozumiał art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81⁽⁴⁾. W szczególności Sąd naruszył prawo, kwalifikując art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 2015/81 – bez uwzględnienia przejściowego charakteru tego przepisu – jako zmianę metody obliczania przewidzianej w art. 70 ust. 1 i art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014.

⁽¹⁾ EU:T:2024:333.

⁽²⁾ SRB/ES/2022/18

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Po trzecie, SRB zarzuca Sądowi, że dokonał błędnej wykładni art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014. Sąd stwierdził, że SRB powinna była ocenić szacunkowy poziom docelowy „z wystarczającą ostrożnością” i w sposób „ostrożny” (pkt 125–126 zaskarżonego wyroku). Zdaniem SRB oznacza to w istocie, że powinna ona była w sposób zamierzony i znaczący przeszacować poziom docelowy, aby zapewnić łączne przestrzeganie pułapu 12,5 % i zasady, zgodnie z którą poziom docelowy powinien osiągnąć 1 % depozytów gwarantowanych w unii bankowej na koniec okresu początkowego (zasada 1 %). Takie podejście narusza zasady pewności prawa, dobrej administracji i proporcjonalności, jest sprzeczne z doktryną Meroni oraz wewnętrznie sprzeczne.

Po czwarte, SRB twierdzi, że w pkt 114–127 zaskarżonego wyroku, powołując się na rzekomo jasne i jednoznaczne brzmienie art. 70 ust. 2 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia nr 806/2014, Sąd błędnie zinterpretował ten przepis, uznając, że w okresie początkowym pułap 12,5 % należy stosować w sposób ścisły we wszystkich okolicznościach. Nie dość, że uzasadnienie w tym względzie jest wewnętrznie sprzeczne i ogólne, to jeszcze wykładnia Sądu nie uwzględnia kontekstu i celu wskazanego przepisu.

Wreszcie po piąte SRB podnosi, że Sąd naruszył prawo i nie ocenił tak jak powinien okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Przeciwnie, kwestię, czy SRB mogła przestrzegać zarówno pułapu 12,5 %, jak i zasady 1 %, Sąd ocenił na podstawie opcji, która istniała dopiero w 2016 r., a mianowicie przeszacowania przewidywanego poziomu docelowego od początku okresu początkowego, i przyjął w ten sposób błędną podstawę analizy.
